

trinsvis trænge, medens de, der ikke saaledes ere trykkede af Dyrtiden, maa finde sig i de Vilkaar, de ere satte under, ligesom Andre i Samfundet. Saa taler Finantsministeren videre og siger, at Principet i det Væsentlige maa fastholdes „og saa ligeoverfor den Tendens, som paa andet Sted har vist sig til at gjøre en Afskillelse mellem de underordnede og de overordnede Embedsmænd“. Jeg forstaaar nu ikke ret, hvad dermed menes. Skulde det være urigtigt, at Nigsdagen opfatter sin Stilling saaledes, at den, naar der er Tale om Dyrtidstilleg, giver det til dem, der leve under de mindst heldige Livsvilkaar? Det synes jeg er saa naturligt. Ministeren taler videre: „Efter Regjeringens Overbevisning vil det være meget ubeløbt og i sine Konsekvenser demoraliserende for Embedsstanden, den Aand og den Disciplin, der bør herre i den, hvis der maatte blive vaak den Forestilling hos de underordnede Embeds- og Besættelsesmænd, at de fornemmelig skulde søge deres Støtte og finde Hjælp hos Folkerepresentationen og ikke hos deres Overordnede, og Regjeringen kan ikke finde sig i, at Folkerepresentationen, eller dog den ene Del af denne, ved paa dette Omraade at vise en særlig Omhu for de lavere Stillede, forrykker det naturlige Forhold i Administrationen“. Jeg forstaaar ikke, hvorledes Ministeriet kan udtale, at Folkerepresentationen, naar der er Tale om at give et Dyrtidstilleg, ja endog saa naar der er Tale om at vedtage en Lønningslov, skulde kunne forrykke Disciplinen derved, at de Underordnede faae noget Mere end de Overordnede. Hvad der ligger til Grund for denne Udtalelse maa jo være det, at Regjeringen mere betragter Embedsmændene som sine Embedsmænd end som Statens; men det tror jeg er i ethvert Tilfælde en feilagtig Anskuelse. Jeg kan saaledes ikke for mit Vedkommende indse, at der er noget Feilagtigt i at gaa den Vej, som Folkethinget har anvist. Jeg behøver naturligvis ikke for mit Vedkommende at tilføje, at jeg kan gaa ind paa den Tanke, som Regjeringen her stiller op, men jeg kan ikke gaa med til at bevilge Tillæg til de høiestlønnede Embedsmænd, (Afbrydelse) ja, det er ialtsald Tillæg til Embedsmænd med indtil 4,000 Rd. i Løn. Jeg har imidlertid af mange Grunde afholdt mig fra at stille Ændringsforslag. Jeg har ikke undladt og skal ikke undlade at tilbyde at gjøre, hvad jeg kan, for at naae en Overenskomst; thi mit Formaal er ikke det at kæmpe, det er det slet ikke. Til Regjeringens Forslag forstaaar jeg endog slet ikke at stille Ændringsforslag; thi, naar vi skulle optage Bestemmelsen om, at Loven af 1861 skal gjælde, saa veed jeg ikke, hvorledes Ændringsforslag dertil skulle se ud. Jeg maatte ogsaa efter Alt, hvad der er mødt mig, anse det som meget overflødig at stille Forslag; thi jeg har intetsteds fundet nogen Udtalelse om, at der var nogensomhelst Tilbøjelighed til at afsige fra Regjeringens Forslag, og efter

hvad den høitærede Finantsminister idag har udtalt og efter det Haandslag, der er givet, maa det forekomme mig tydeligt, at, hvad der er stillet op af Regjeringen, skal holdes fast. — Der er endnu i den af mig omtalte Skrivelse en Udtalelse, hvori der gjøres opmærksom paa, at Regjeringen har forelagt Folkethinget et særligt Forslag, men at den ikke har noget Middel til at fremtvinge dets Behandling, end sige til at bestemme, hvorledes det skal komme til at se ud. Denne Udtalelse forstaaar jeg i Grunden heller ikke; thi efter min Mening har Regjeringen ligesaa godt Magt over de Lovforslag, der ligge i Folkethinget, som den har Magt over Bestemmelserne i Finantsloven. Den har Ret til at bruge de selsomme Midler ligeoverfor disse Love som ligeoverfor Finantsloven. Jeg forstaaar som sagt ikke, hvad der har ledet Regjeringen til, efter at den fra Først af havde fremsat den Paaastand, at Lønningslilleg skulde gives ved særlig Lov, nu at optage Kampen om Tillæget her paa Finantsloven og altsaa forlade sin tidligere Stilling. Det Æneste, Regjeringen kan gjøre, er at opløse den Del af Folkerepresentationen; som er i Opposition til Regjeringen, men det kan gøres ligesaa godt paa et særligt Lovforslag som paa Finantsloven; thi Udsigten til Overenskomst er efter min Mening lige daarlig i begge Tilfælde. Jeg tror ikke paa, at Regjeringen faar dette Ændringsforslag vedtaget af Landsthinget og Folkethinget, saaledes som det nu foreligger, og jeg vil derfor, medens jeg har Ordet, føje det Ønske til, at Regjeringen, naar nu Landsthinget optræder med megen Bestemthed, og Folkethinget formodentlig optræder med ligesaa stor Bestemthed, da vil gjøre Vinen kort, thi hvorfor gaa og seigpine; ligesaa godt myrde først som sidst, naar det er nødvendigt.

Claus Johansen: Jeg tror strax at burde gjøre de ærede Medlemmer en Undskyldning, hvis jeg ved at begjære Ordet i forrige Møde har foranlediget Aftenmøde...

Formanden: Derfor behøver det ærede Medlem ikke nogen Undskyldning at gjøre, det er Noget, som Forholdene førte med sig.

Claus Johansen: Dernæst skal jeg udtale en Tak til de ærede Medlemmer af dette Thing, som under denne Sags saavel 1ste som 2den Behandling have udtalt sig paa en rolig og besindig Maade og holdt deres Foredrag i en saadan Tone, idet jeg anser en saadan grundig og alvorlig Betragtning af de Sager, der foreligger til Behandling her i Thinget, for at være en af de væsentligste Betingelser for god og frugtbar Samvirken i det politiske Liv. Jeg maa derfor saa meget mere beklage, at der ved 1ste Behandling af denne Sag fremkom fra ærede Medlemmer skarpe Udtalelser, som jeg meget nødig skal komme